

Sygn. akt **I ACa 1164/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Jerzy Geisler**

Sędziowie: **Bogusława Żuber**

Piotr Górecki

Protokolant: **st. sekr. sąd. Katarzyna Kaczmarek**

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) SA w W.**

przeciwko **K. S. i A. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 31 sierpnia 2018 r. sygn. akt I C 1066/17

1. apelację oddala,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Piotr Górecki Jerzy Geisler Bogusława Żuber

I ACa 1164/18

UZASADNIENIE

Powód, (...) Bank SA w W., wystąpił przeciwko pozwanym, A. S. i K. S., z powództwem o zapłatę kwoty 572.983,73 zł, w tym kwoty 455.314,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20.12.2014 r. i od kwoty 117.756,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwani, A. S. i K. S., wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 31.08.2018 r. Sąd Okręgowy w Koninie oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu. – k. 218 Pisemne ustalenia i motywy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przedstawił na kartach 228-231.

Wyrok z 31.08.2018 r. zaskarżył apelacją powód. Rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego:

a. art. 61 kc poprzez błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy nie zostało skutecznie złożone,

b. art. 65 § 2 kc poprzez błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie oświadczenie woli stron w chwili zawierania umowy nie stanowi dowodu na istnienie i wysokość roszczenia,

c. art. 75 c prawa bankowego poprzez przyjęcie, że powód zobowiązany był do złożenia pozwanym propozycji restrukturyzacji zobowiązania,

2. przepisów prawa procesowego:

a. art. 89 § 1 kpc w zw. z art. 91 kpc poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że pełnomocnik powoda nie był umocowany do złożenia w imieniu powoda w powództwie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy,

b. art. 232 kpc poprzez uznanie, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia, mimo przedłożenia przez powoda szeregu dowodów na tę okoliczność i braku jakich dowodów przeczących wysokości roszczenia,

c. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegające na daniu wiary głośnym twierdzeniom pozwanym przy jednoczesnym pełnym pominięciu przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przy jednoczesnym braku wskazania, czy Sąd odmówił im wiarygodności,

d. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonania oceny dowodów w sposób wybiórczy i pominięciu dowodu z przedstawionych dokumentów i tym samym uniemożliwienie kontroli instancyjnej orzeczenia.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. – k. 234-239

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. – k. 248-250.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznaje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy za prawidłowe i przyjmuje je za własne. Podziela też w pełni wywody prawne, które stanowiły podstawę zapadłego wyroku.

Nawet gdyby przyjąć, że ostatecznie wiadomo o należność z jakiego kredytu chodzi, a dodatkowo, gdyby założyć, że rozwiązanie umowy nastąpiło przez złożenie pozwu, co sugeruje w apelacji skarżący, to nadal należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że dochodzone roszczenie nie zostało wykazane co do wysokości. To zaś musiało skutkować oddaleniem powództwa.

Powód w pozwie domagał się zasądzenia od pozwanych kwoty 572.983,73 zł na którą składały się:

- 455.314,36 zł tytułem kapitału,

- 17.749,66 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 7.02.2014 r. do dnia 21.09.2014 r.,

- 100.007,04 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 22.09.2014 r. do dnia 18.12.2014 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych.

W uzasadnieniu pozwu powód powoływał się na to, że przysługuje mu wymagalna wierzytelność pieniężna w stosunku do pozwanych, powstała na tle realizacji umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 19.05.2009 r. a istnienie wyżej wykazanej wierzytelności, jej wysokość oraz struktura zadłużenia wynikają bezpośrednio z wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 19.12.2014 r. k. 64

Tymczasem wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 19.12.2014 r. dotyczył umowy obrotowego kredytu firmowego nr (...) z dnia 19.05.2009 r. Z wyciągu tego wynika, że na dzień 19.12.2014 r. pozwani byli zobowiązani do zapłaty kwoty 573.071,06 zł na co składały się następujące należności:

- 455.314,36 zł tytułem kapitału,

- 17.749,66 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 7.02.2014 r. do dnia 21.09.2014 r.,

- 100.007,04 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 22.09.2014 r. do dnia 18.12.2014 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych.

Do pozwu dołączono umowę o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 6.05.2009 r. w kwocie 428.927 zł, indeksowany do euro. – k. 34-59

Ponadto dołączono dwa przedsądowe wezwania z dnia 22.05.2017 r., w których powód, powołując się na rozwiązanie umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 6.05.2009 r. wezwał pozwanych do zapłaty na rzecz Banku kwoty, która na dzień 22.05.2017 r. wynosiła 569.840,19 zł. – k. 60-63 Wprawdzie w tych wezwaniach powód powołuje się na fakt rozwiązania umowy, ale nie wynika z tego kiedy to rozwiązanie miało miejsce, a nadto co składało się na podaną kwotę zadłużenia na dzień 22.05.2017 r.

W piśmie procesowym z dnia 13.08.2018 r. powód podtrzymał stanowisko, że wielkość zobowiązania i jego struktura wynikają z przedłożonego wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 19.12.2014 r. – k. 134-137

Powód przedłożył ponadto kopie dokumentów – historię spłaty kredytu hipotecznego nr (...) za okres od 7.09.2009 r. do 22.07.2018 r. – k. 155-158, historię zmian struktury zadłużenia tego kredytu do 16.05.2014 r. – k. 159-170, harmonogram spłaty kredytu – k. 171-172 oraz historię zmian struktury zadłużenia od 16.05.2014 r. do 17.07.2018 r. – k. 179-211. Przedłożone kopie nie zostały potwierdzone przez profesjonalnego pełnomocnika za zgodność z oryginałem. Nie sposób zatem traktować przedłożonych materiałów jako dokumentów w rozumieniu kpc i czynić na ich podstawie ustaleń w sprawie. Zauważyć należy ponadto, że powód nie odwoływał się w sprawie w żaden sposób do tych zestawień, aby wykazać zasadność zgłoszonego w pozwie żądania w wysokości 572.983,73 zł.

Bezspornym jest, że powód nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6.05.2009 r. – okoliczność przyznana – k. 215

Z powyższego wynikają następujące wnioski:

Argumentacja apelacji ma tak ogólny charakter i to oderwany od istotnych zagadnień tej sprawy, że oczywiście nie mogła doprowadzić do zmiany zapadłego rozstrzygnięcia.

Bezspornym jest, że w toku sprawy przed Sądem I instancji powód nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6.05.2009 r.

Jak była mowa o tym wyżej, nawet gdyby przyjąć rozwiązanie podnoszone w apelacji, że skutki wypowiedzenia umowy wywołało wniesienie pozwu, to i tak nie miałyby to istotnego znaczenia dla biegu sprawy.

Zupełnie niezrozumiałe jest stanowisko powoda podtrzymywane w apelacji, że istnienie dochodzonej wierzytelności, jej wysokość oraz struktura zadłużenia wynikają bezpośrednio z wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 19.12.2014 r. (k. 64), skoro z treści tego dokumentu jednoznacznie wynika, że obrazuje on stan zadłużenia i jego strukturę związaną z umową obrotowego kredytu firmowego nr (...) z dnia 19.05.2009 r., a nie kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6.05.2009 r., będącego przedmiotem niniejszej sprawy.

Podkreślić trzeba, że wyciąg z ksiąg bankowych z dnia **19.12.2014 r.** określa kwotę zadłużenia na **573.071,06 zł**, gdy tymczasem w wezwaniach przedsądowych z dnia 22.05.2017 r. powód wskazuje zadłużenie z kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6.05.2009 r. na chwilę wystawienia wezwania, tj. na dzień **22.05.2017 r.**, na kwotę **569.840,19 zł**, zaś żądanie zgłoszone w pozwie, (data wpływu do Sądu to **17.07.2017 r.**), to kwota **572.983,73 zł**. Powód nie podjął nawet próby wyjaśnienia tych rozbieżności.

Nie ma żadnego dowodu potwierdzającego jednoznacznie wysokość i strukturę zadłużenia z tytułu kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6.05.2009 r.

Dlatego też słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że powód nie wykazał ani faktu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu, ani nie wykazał wysokości roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie i ją oddalił.
– art. 385 kpc.

O kosztach za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 kpc.

Piotr Górecki Jerzy Geisler Bogusława Żuber